

teinuga pealil — et küil teadmata — Jummalal
käesu peale sedda telanud.

Teisel hommikul käskis pealil kōit ommad sol-
datid sure kasfarmi hovi täies mundris kokku tulla.
Immetelledes tullid soldatid, ja ei wōinud mõista,
mis se isseärraline munserdamine piddi tähhendama.
Kui soldatid püssi al seisid, tulli pealil hobbuse
seljas, tössise näuga ja nagu sures järrelarwa-
mises, wäe hulga ette. Temma käes olli seitungi
ehl päwa-leht. „Soldatid!“ ütles ta selge ja lahke
heäleaga, „minnul on teile middagi rāfida, mis meie
rūggemendile sureks auuks on.“ Ja niüid lugges
ta sedda luggu waesest telāijast ette, mis kella-
teggia Jōts seitungi lehte olli lastnud üllespanna.
Seal ta tännas tundmata soldatit, kelle nimmi
temmal teadmata olli, ja kellest ta agga ni palju
meles piddand et ta 37māst rūggemendist ehl pol-
kust olli. „Ja niüid,“ ütles pealil, „pallun ma
sedda auwāärt soldatid, kes ni helde olnud, ette
astuda.“ Mitte üks mees ei litunud, agga kōilide
silmad pōrasid Oswaldi pole, kes kahwatand nāu
ja tuffuwa süddamega teistega reas seisis. „Sol-
dat Oswalt,“ hüdis pealil, „astu ette!“ Oswalt
teggi, kuida kästi. „Sinna, ja ei legi mu, olled
se tundmata waese telāija heateggija, sedda tunnis-
tab mulle mo südda sinnist; rāgi tōt, kas on
ōige?“ „Ma ollen se mees, auwāärt pealil,“
wastas Oswalt allandlikult. „Noh, mo pōe, ja

olled hästi teinud! Tulle, anna mulle kät; tänna-
sest päwast sadik wōid ja Parisi-linna minna, ni
saggedaste, kui agga ial tahhad ja süntib.“ Kende
sõnnadega sirrutas pealil kät ja hakkas süddameliku
armastusega ta ümber, ja auustas tedda kōilide
nähhes nagu omma sõbra. Se pääw ei läinud
ennam soldatite melest ärra. Sest ajast olli Oswalt
kōilidest armastud ja auustud, ja legi ei jullend
tedda enam ta jummalakartuse pärrast pilgata.
Kui Oswalt mõnne ku pärrast tenistusest lahti sai,
ja Ruangi linnast ärra läks, kurtis kōit rūggement
tedda tagga, ja mõnne wanna sõamehhe silmad
korjasid wet täis, kui se „tru südda“ — selle
nimmega tähhendati niüid Oswaldi — omma seltsi-
meestega jummalaga jättis. Ja linnas ühhes
majas olli ka leinamist, se olli kellaimeistri Jōsepi
Jōtsi jures, kes wagga soldati läbbi kōige suremāst
willetsusest olli peasenud ja niüid omma õnneliku
elluseisuse eest tedda ja Jummalat süddamest tännas.

Ja sinna, armas luggija, mis sa mõtted sest
sündinud asjast, kellest sulle julgeste wōin kinni-
tada, et tössi on? Sest Oswalt isse ellab alles
ja on weel praegu ommal maal Piiblikoguduses
Jummalal sõnna wäljalautamise jures tenimas.
Ets se olle nõnda, kuida prohwet Jesaia jubba
wannal ajal öölnud: „Ka se on wāggede Jehowa
käest wälja tulnud, temma on immeliku nõu pidda-
rud, sōda tössijit asja on ta jureks teinud.“